

ligere er taget fra Regeringens Side, og Forslaget søger at komme ind paa at høde paa forskellige Mangler. Dermed siger jeg ikke, at det hele bliver godt, men det bliver bedre, og det ærede Medlem vil jo ogsaa se, at disse Bestemmelser ere meddelte Rigsdagen, saaledes som det fremgaar af Overstriften: „Instruks for Statens Funktionærer“, som Ting, der skulle sættes i Værd, samtidig med at dette Lovforslag maatte blive gennemført, hvilket jeg haaber vil ske. Jeg har tidligere udtalt mig om disse Punkter og lovet at tage dem under Overvejelse og søge dem fremmede, og det mener jeg altsaa at have fyldstgjort. Selve Licitationsprincippet har fine store Mangler, det vide vi meget godt alle sammen; men om man kan stryge det, ved jeg ikke, og det ærede Medlem arbejder jo selv paa at udvikle det, gøre det bedre. Det er vist fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at Socialdemokraterne principalt ønske, at man skal komme bort fra Licitationen og gaa over til, at Stat og Kommune arbejde selv. Det have vi jo tidligere talt om; det ved jeg meget godt. Men det Standpunkt er jo ikke det ærede Medlems praktiske Standpunkt; praktisk gaar det ærede Medlem ud paa at indføre nogle Regler, som han og hans Medforslagsstiller mene ere hensigtsmæssige for at hjælpe paa Licitationsprincippet. Og saa siger det ærede Medlem: Naar jeg, mens jeg socialistisk vil gaa helt bort fra Licitationer, nu finder mig i Licitationer, saa maa man ikke sige, at der er noget socialistisk i det, jeg her forlanger indført i Henseende til Licitationsbestemmelser. Men saaledes gaar det ikke an uden videre at slutte, og man behøver blot at læse i Lovforslaget og se, hvad det er, de ærede Medlemmer foreslaa skal tages til Følge. Det er: Udbetaling af en passende Minimaldagløn efter gængs Dagløn for de paagældende efter Sagenes Priskurancer. Nu ved jeg meget godt, at det ærede Medlem kan og vel ogsaa vil hævde, at Fagforeningerne ikke ere det samme som socialdemokratiske Foreninger, og det kan det ærede Medlem fuldkommen godt hævde; jeg indrømmer, at formelt lader det sig med fuldkommen Føje hævde. Det er for at bruge et andet Eksempel det samme som, naar man har en Landboforening, hvis samtlige Medlemmer ere Medlemmer af Agravforeningen. Saa er Landboforeningen selvfølgelig ikke Agravforeningen, men det turde komme ud paa det samme, enten det er saaledes eller ikke. Jeg tror altsaa nok, man kan sige, at det ærede Medlems Krav her alligevel ganske naturligt bunder i et social-

demokratisk Krav. Jeg vilde finde det højt bestræbeligt, om det ikke var Tilfældet, thi jeg ved ikke, hvorfor de ærede Medlemmer skulde give sig til at indbringe Forslag her, som ikke kunde finde Grund og Bund i det Parti, de tilhøre; hvorfor skulde de saa komme ind med Forslagene? Saa gjorde de jo andre, der ikke ere Socialdemokrater, en Tjeneste, og jeg ser ikke rettere, end at de tilføiede sig selv Skade og gjorde noget, som de ikke kunde forsvare. Det forekommer mig altsaa, at det ærede Medlem godt kan vedkende sig, at hvis man vedtager det Forslag, som her foreligger, gør man et Skridt i den Retning, som det ærede Medlem ønsker og maa ønske. Om det ærede Medlem kan saa Folketinget med til det, er jo noget helt andet; jeg vil se det, før jeg tror det; men det er jo muligt. Jeg ved meget godt, at der var Bestræbelser oppe i Fjor for at komme til Enighed om denne Lov for at saa noget igennem af den. Jeg har ikke Ret til at sige mere, da Udvalget ikke konfererede med Ministeren og ikke afgav nogen foreløbig Betænkning, men man vil jo saa at se, om det ærede Medlem vil kunne trænge igennem. Det ærede Medlem nævnte nogle Eksempler paa uheldige Følger af Licitationen: Kødleveringen, Bognmændene, Snefastningen ved Statens Jærnbaner. Angaaende det sidste skal jeg sige, at derom ved jeg for Øjeblikket endnu intet; jeg ved ikke, at der foreligger Vanskeligheder under nogen som helst Forhandling; der er ikke kommet noget til min Kundskab. Mit Standpunkt er det, skal jeg sige, at Statsbanen saa vidt muligt bør undgaa Snefastning ved løse Fjok og træffe Foranstaltninger i det størst mulige Omfang ved Hjælp af sit eget Apparat og sine faste Fjok. Man kan maaske ikke ganske undgaa løse Arbejdere, men det er langt heldigere, naar Arbejdet kan besørjes af de Fjok, som have Interesse for Jærnbanen og ere knyttede til den, end ret ofte at benytte løs Arbejdskraft. Og mine Bestræbelser ere gaaede i den Retning, som de Herrer ville erindre, blandt andet ved Benyttelse af Sneflærme og Snepløve, at komme saa vidt muligt bort fra de løse Fjok og naa til selv at kunne besørge Snefastningen. Som sagt, der foreligger ikke noget for mig. Men maa jeg gøre opmærksom paa en Ting, og det er, at selv om dette Lovforslag var gennemført, saa ved jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem vilde have opnaaet det allermindste enten for Kødleverancen eller for Bognmændene eller for Snefastningen ved Jærnbanerne. Jeg kan ikke se, at denne Lov indeholder Bestemmelser, som kunne komme til Anvendelse paa disse Forhold, og naar det ærede